

Argúcies literàries

Teresa Solana ha publicat una nova novel·la protagonitzada per dos bessons ben diferents entre ells
JOSEP LOSADA

CAMPANADES DE BODA

Teresa Solana

Editorial: Edicions 62
Barcelona, 2016
Pàgines: 208
Preu: 18,50 euros

Després de sis anys de silenci tornen els bessons que van debutar en fa deu a *Un crim imperfecte*, el bateig de Teresa Solana en el gènere negre literari. Es tracta d'uns detectius aficionats que, a part de la sang, no tenen res en comú. Eduard, el narrador, és un empleat de banca ben casat i pare de família, bastant depressiu i que accepta treballs d'investigació per reforçar la seva economia. En contraposició, el seu germà Borja és un bohemí ben escurat de butxaca que té deliris de grandesa i viu de relacionar-se amb la *jet set* barcelonina. Una parella d'investigadors d'estar per casa que han aconseguit desxifrar assassinats i delictes en les seves novel·les anteriors amb una destresa desconcertant. Tot ben amanit amb un humor irònic, tirant a sarcàstic, amb l'afegit de crítiques socials ben profundes.

D'entrada, el relat ja és sorprenent. Després d'una cita inicial d'un gran savi que aconsella evitar els prefacs quan s'escriu un llibre, l'autora en fa un, de prefaci, ben divertit, per plasmar la vida i miracles dels dos detectius. Immediatament després apareix, en lletra cursiva, la situació desesperada que viuen els bessons en el moment més àlgid de la història. Ben lligats de mans i peus, en un soterrani fastigós i retinguts per dos *quinquis* que estudien la possibilitat d'eliminar-los.

La història s'inicia quan Borja anima el seu germà a assistir a una recepció d'alt voltatge al Palau de Pedralbes. Els amfitrions són el multimilionari nord-americà Robert Davis i la seva esposa, Samantha, arribats amb jet privat a Barcelona. Vénen a anunciar el casament de la seva única filla amb l'hereu d'una família de carnisseres de Puigcerdà, que fa d'investigador mèdic als Estats Units. Una boda amb centenars de convidats de tot el món, que s'ha de celebrar amb la màxima ostentació i suntuositat uns mesos després. El gran acte social de prometatge es fon quan el consoigre de Robert Davis cau fulminat després

de prendre un còctel en l'aperitiu de la recepció. Eduard i Borja eren ben a prop per adonar-se que no es tractava d'una afecció natural aquell incident que fa suspendre la recepció.

Els Mossos reclamen l'ajut dels dos bessons quan l'autòpsia revela que el pare del nuvi va morir per la ingesta de poloni-210, el mateix material radioactiu amb què va ser enverinat l'espia rus Alexander Litvinenko. Però la investigació es complica quan la primera sospitosa és l'amant de Borja, l'única persona que havia entrat al recinte sense invitació. Una dificultat afegida al fet que es desconeix qui podia disposar de poloni-210 a Espanya, un país sense investigació nuclear.

Les facultats detectivesques dels bessons, afegint-hi algunes pistes casuals, ajuden a desfer el nus de tot plegat, vivint unes quantes situacions al límit. Especialment, la de les pistoles que apuntaven a l'inici de l'obra als caps dels detectius en el soterrani del *capo* més potent de la Mina.

Amb un llenguatge directe i sense embuts, calcat del que es parla als carrers barcelonins, i amb amenitat i prou sentit de l'humor, l'autora s'inspira en el gènere negre mediterrani, que aprofita la sang, les revenges i els delictes per fer reflexions profundes sobre l'amor i el sexe, les desigualtats econòmiques i la corrupció sense límits. Com sempre, amb el triomf del bé sobre el mal. Unes argúcies literàries potser sense gaires ambicions, però amb l'objectiu de sembrar amenitat i divertiment sobre la sang i el fetge que destil·la aquest gènere narratiu. *

CONTES VALÈRIA GAILLARD

Entre el realisme, la tendresa i l'humor: Lucia Berlin

Altra Editorial acaba de publicar una escriptora que està considerada com "el secret més ben guardat dels Estats Units", on la van redescobrir l'any passat. Es tracta de Lucia Berlin (1936-2004), una autora que en vida va arribar a publicar fins a 77 relats curts que van passar sense pena ni glòria i que ara es reivindiquen per la seva grapa. *Manual per a dones de fer feines*, una tria dels "millors", sorprèn per la prosa -pam!- directa de Berlin, que sovint inicia els contes amb quatre pinzellades de l'entorn, com en el guió d'una pel·lícula. Els personatges són

reveladors del punt de vista que li interessa explorar a l'escriptora: dones de fer feina, nenes que descobreixen el món dels adults, infermeres, professors... Les històries són pedaços de vida, fragments anodins, però que contenen una veritat que esclata a la cara com una bufetada. "Les dones de fer feina robem", etziba. I més endavant: "Però no pas les coses que més inquieten les persones per a les quals treballem." I més en-

MANUAL PER A DONES DE FER FEINES Lucia Berlin

Traductor: Albert Torrecasana
Editorial: L'Altra
Barcelona, 2016
Pàgines: 474
Preu: 20euros

davant: "Només robo pastilles per dormir, no fos que un dia les necessités."

Es veu que la majoria de relats tenen una base autobiogràfica. Berlin, d'una bellesa magnètica, va estar casada tres vegades i això abans dels 32 anys. Va criar sola quatre fills. Va caure en l'alcoholisme i va morir de càncer de pulmó als 68 anys. Els seus relats -barreja de realisme, tendresa i humor- no deixaran el lector d'avui indiferent. *